

UĞUR MISTAÇOĞLU • Sağ Elim Doluydu

UĞUR MİSTAÇOĞLU 1970 yılında İstanbul'da mütevazı bir ailenin üçüncü ve son çocuğu olarak dünyaya gelmiş, ilkokuldan tam 12 öğretmen değiştirme rekoru elde ederek "torpille" mezun olmuştur. O günden bugüne "müfredat dışı" okumuş, bundan büyük keyif almıştır. 1983 yılında Kapalıçarşı'da başladığı iř hayatına halen devam etmektedir. Hobi olarak çektiği fotoğrafların bir kısmı karma sergilerde yer almıştır. İlk öykü kitabı *Rahat Batınca* adıyla Sokak Kitapları Yayınları tarafından, *Noęmal* (2015) adlı ilk romanı İletişim Yayınları tarafından yayımlanmıştır.

İletişim Yayınları 2365 • Çaędař Türkçe Edebiyat 398

ISBN-13: 978-975-05-2031-0

© 2016 İletişim Yayıncılık A. Ő.

1. BASKI 2016, İstanbul

EDITÖR Levent Cantek

YAYINA HAZIRLAYAN Duygu Çayırıcıoğlu

KAPAK Deniz Karagöl

UYGULAMA Hüsnü Abbas

DÜZELTİ Aybars Yanık

BASKI Sena Ofset · SERTİFİKA NO. 12064

Litros Yolu, 2. Matbaacılar Sitesi, B Blok, 6. Kat, No: 4NB 7-9-11

Topkapı, 34010, İstanbul, Tel: 212.613 38 46

CİLT Güven Mücellit · SERTİFİKA NO. 11935

Mahmutbey Mahallesi, Deve Kaldırım Caddesi, Gelincik Sokak,

Güven İř Merkezi, No: 6, Bağcılar, İstanbul, Tel: 212.445 00 04

İletişim Yayınları · SERTİFİKA NO. 10721

Binbirdirek Meydanı Sokak, İletişim Han 3, Fatih 34122 İstanbul

Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58

e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

UĞUR MISTAĐOĐLU

Sağ Elim Doluydu

Ege ve Umut'a...

İÇİNDEKİLER

Ah Münevver	9
Plan Basitti	15
Galiba Gönül	21
Allah'ın İşine Karışılmaz	25
Ben Özgür Değilim	29
Seke Seke	35
Nerde Kalmıştık?	41
Hoş Gelirim Hoş Bulurum	47
Kına Türküsü Ritüeli	51
Sanki Burada Yaşıyormuşuz Gibi	55
Ali Turan Amca	57
Denedik Olmadı	63
İzmirli Otel	67
Sağ Elim Doluydu	71
Limonlu Soda	77

Trans Candır	79
Beyhan Abla	83
Siyah Dahil	93
Nefise	95
Ölü İnsanlar Görüyorum Bruce Abi	101
Allah'ın Sopası Yok	103

Ah Münevver

Mutfakta su içiyordum. Annem heyecanımı fark etmişti. Zaten gözünden bir şey kaçsa şaşarım. “Hayırdır?” dedi. “Nedir bu halin?” Suyu yarım bırakıp elimi şöyle bir çevirdim “Ne demek istiyorsun?” babında. “Bana el kol oynatma, geçiririm şu tası kafana, görürsün gününü,” diye tersledi hemen. Ben heyecandan ne yaptığımı biliyordum sanki. Annemin kafama atmakla tehdit ettiği küçük tas yarıya kadar (bakış açısına göre yarısı boş da denebilir) Terkos suyuyla doluydu. Sigaraböğenin uçlarını yapıştırıyordu bu suyla. Tası kafamda kırması için boynumun üstünde bir kafa olduğundan şüpheliydim. Benim hissiyatıma göre annemin acil bir göz doktoruna görünmesi şarttı. Hem zaten ikide bir kafasız deyip elinin yumruğuyla kafamı itekleyen o değil miydi? Hani yoktu? “Tamam yaa! Yapmayız.” Üç parmağını yarısı dolu -ya da boş- tasa bandırıp suyu yüzüme silkeledi. Damlalardan biri burnumun içine girdi. Hızla burnumu kaşıdım. Yufka ve ucuz lor kokusu burnumdan beynime kadar sızdı. Beynim olduğuna göre kafam da olmalıydı. Neyse işte... Bu sefer de “Yaa’lı, ma’lı konuşma!” diye çıkışmasın mı? Susuz-

luktan gebereydim de girmeyeydim Őu mutfaĒa. “Off, anne be! Sen de ne desem kızıyorsun ama.” Sardığı sigaraböreğini yapıştırıp diĒerlerinin yanına koydu. “Anneye ‘off’ denmez.” Annemin denilmez listesi uzundu. Sustum. Kafa sallayarak çıktım o denmez, bu denmez mutfaktan. Ellerim kıcımmın üstünde, bir o yana, bir bu yana dolandım salonda. Salon dediğim de dört adım, zırt diye bitiyordu. “Hayırdır evladım, ne dolanıyorsun öyle mahpushane ağaları gibi?” Babamın seydi bu. Gel de anlat. Hadi de babana... Ben âşığım de! Ölüyorum heyecandan de. O da sana “Kime âşısın evladım?” diye sorsun, “Anlat hele,” desin. En kötü soru da bu zaten. Nasıl söyleyeceksin bir parça Burçin’e bir parça da Münevver’e âşığım diye? Kalbim paramparça oldu baba, ikilemin babasını yaşıyorum. Nasıl diyeceksin? Ya baban “Anasına bak kızımı al demişler; sen hem anasını, hem kızımı mı alacaksın? Pis sapık!” derse... Ki, der. Ne diyeceksin o zaman? Birazdan geleceklerdi ve ben bir an önce karar verip ona göre davranmalıydım. Burçin mi, Münevver mi? Babam cevap bekliyordu... “Hiç,” dedim. O da “Senin yüzün kızarmış,” dedi. Elimi yanağıma götürüp “Yoo kızarmadı,” diye geçiştirmeye çalıştım. “Sen saçına limon mu sürdün?” dedi bu sefer de. Anasını sattığımın evinde bir huzur yok. Ev, ev değil, sorgu odası. “Birazcık sürdüm.” Babam elini, saçımda ileri geri şöyle bir gezdirince iki saat uğraştığım Őekil de gitti tabii. “Sebeb?” Kendisi sürüyor bir Şey yok, biz sürüyoruz, sebep? “Senden özendim,” dedim, sorgu bitti. Ona özenmem hoşuna gitmişti. Yanağımlı sıkı. “Daha on yaşıdasın, böyle Őeyler için erken değil mi?” “On bir,” diye düzelttim. O da aklı sıra beni düzeltti. “On yıl, üç ay olmasın?” Yok, anacım baş edemezdim bunlarla ben. Karı-koca bir olmuş benle uğraşıyorlar. İçeride de dokuz ay geçirdik herhalde, o ne olacak? Kafamı salladım, haklısın gibilerinden.

Banyonun aynasındaki kıpkırmızı yanaklarıma baktım bir

süre. Soğuk suyu yüzüme çarptım. İyi geldi. Münevver mi, Burçin mi? Burçin yaş olarak daha uygundu ama Münevver'in vücut hatları bana daha çok hitap ediyordu.

Misafirler geldikten kısa bir süre sonra annem seslendi: "Hadi, masaya buyurun." Buyurdular. Önce tarhana çorbası, hemen ardından İzmir köfte; son olarak da şehriyesiz pilav... Ortaya sigaraböreği, bol limonlu havuç salata ve üzüm hoşafı... Ardından çay faslına geçildi. Annem, "Sen niye yemiyorsun?" diye kulağıma fısıldadığında "Bir Münevver'e bir Burçin'e baka baka doydum," diyemedim. "Tokum," dedim. Karnımda havai fişekler patlıyordu.

Münevver'in kılıkuyruk kocası ile babam hükümeti eleştirirken, annemle Münevver örgü konusundan derin bir muhabbete başladılar. Annem, "Siz öbür odaya gidin, orada oynayın," deyince, Burçin omuz silkti. Münevver, Burçin'in elinden tutup "Gel, beraber gidelim," dedi. Hep birlikte öbür odaya girdik. Annem çayları tazeliyordu. Odadaki kırık dökük oyuncak arabalar Burçin'in ilgisini çekmemişti. Annesine sarıldı. Ağladı ağlayacaktı. Ben de aralarına girmek için hamle yapınca, Münevver, "Ayy, gel, sen de gel," dedi. Münevver'le sarmaş dolaş olduğuma inanamıyordum. Burnum boynuna denk gelmişti. Sabun bir bedende bu kadar mı güzel kokardı... Göğüsleri sol koluma değiyordu. Boncuk boncuk terlemeye başladım. Hiç bitmesin istediğin anlar hemencecik bitiverir. Hep bir işgüzar vardır. "Ay ne oluyor burada?" Hoş geldin anne. Tam zamandı. Kendi evimde gram huzurum yoktu.

Hep beraber salona döndük. Münevver, "Yarın öğleden sonra bize gel, Burçin'le oynarsınız. Tamam mı?" deyince, üzgün yüzümde güller açtı. Kafamı sallayıp onayladım.

Annemle babam tıkabasa doyurup gönderdikleri misafirlerin ardından akşamın kritiğini yaparlarken ben yattım. Başım ağrıyordu. Bacak kaslarım yay gibi gergindi. Gece-

nin karanlığını aydınlatan sokak lambasının odaya yansıttığı gölgelere bakıyordum boş boş. Münevver mi, Burçin mi? Uyumuşum. Rüyamda belli belirsiz bir gölgenin takibinden kaçırıyordum. Bir eve girip arka bahçesinden çıkıyor, duvarından atlıyor, son sürat koşuyordum. Nafile. Ben gittikçe o da geliyordu. Durdum. Nefes nefese gölgeye baktım. Gölge tanıdık bir şekle dönüştü. Münevver? Evet, bu Münevver'di. Ellerin arasına aldığı yüzümü şefkatle okşadı, kulağıma eğildi, kısık bir sesle "Beni seç," dedi.

Merdivenleri iki iki çıkıp zili çaldım. Sanki görmüyormuş gibi, "Ben geldim de..." dedim. Kötü bir girizgâhtı. Neyse ki Münevver sıcak karşıladı: "Hoş geldiiiiin. Gel, gel." Elimden tutup içeri aldı. Az önce sile sile aşındırdığım ayakkabılarımı çıkarırken kapıyı kapadı. Dizkapaklarının bir karış üstünde biten, zemini sarımsı, bol çiçekli elbise tüm hatlarını gözler önüne seriyordu. Ona özel dikilmiş gibiydi. "Ne güzel bir elbise bu," dedim olabildiğince sempatik görünmeye çalışarak. "Çok nazıksın," dedi. Birlikte odaya geçtik. Evden çıkmadan içtiğim likör iyi gelmişti. Burçin ortalarda yoktu. Baş başa kalmak için bir bahane uydurup göndermiş olmalıydı. Aferin Münevver! Düşündüğüm gibi değilmiş. "Burçin tuvalette, çıkar birazdan," dedi. Tam giderken eline yapıştım. "Ben senin için geldim." Üsten üsten bakıp "Benim için mi?" dedi. "Evet!" dedim. "Seni seviyorum." Eli hâlâ elimdeydi. "Evlen benimle." Anlamamış gibi yaptı. Kadın milleti işte... "Nasıl yani?" "Okulu bırakır çalışırım... Limonata satarım, su satarım," dedim. "Hem sana, hem Burçin'e bakarım. Boşan kılıkuyruk kocandan, benimle evlen." Güldü. Eliyle ağzını kapatıp şaşırılmış numarası yaptı. "Ben bunu bir düşüneyim," dedi. Açıksözlü olmam işe yararmıştı. Koltuğa oturdum, bacak bacak üstüne attım; arkama yaslanmaya çalışsam da bacak boyum buna müsaade etmedi. Çişli Burçin, tuvaletten çıkmıştı nihayet. "Bir kahve yap da içelim," de-

dim. Münevver'in ellerini iki yana açıp "Hay Allah'ım, nedir bu başıma gelenler?" diye söylenmesine bir anlam veremedim. Biz Burçin'le epeyce bir süre sustuk. Kahve yerine Nesquik geldi. Yanında kalınca bir dilim de kek... Üzümlü. Eh, misafir umduğunu değil, bulduğunu yemiş.

Ertesi gün aynı saatlerde, annem üstüme çıkmış, elindeki karabiberi zorla açtığı ağızıma dolduruyordu. Ben nasıl öyle söylemişim Münevver Teyze'ne? Ağızımın içi karabiberle yanarken, "Ne teyzesi? Evleneceğim kadın o benim," denmiyor. Beni doğuracağına taş doğuraymış. Ölse de kurtulsaymış. O dövdü, ben ağladım; ben ağladım, o dövdü.

İlk aşkın acısı hâlâ yakar ağızımı. Sonrakileri hep üflediğim için bir türlü ısınmadım kimseye.